

Cuvântul care zidește

Anul IX, Nr. 27 (436) - 7 iulie 2019

Nu lipsi de la Liturghia Euharistică, pentru că ea nu este completă fără tine!

Fericirile și desăvârșirea

DUMINICA A 3-A DUPĂ RUSALII
(Despre grijile vieții)

SF. MC. MATROANA DIN TESALONIC;
SF. MC. FILIT ȘI LIDIA, SOȚIA SA,
CU CEI 4 FII AI LOR

Predica de pe munte este cel mai lung discurs al Mântuitorului, cea mai importantă revelație a creștinismului.

Predica de pe munte este atât de importantă pentru creștinii ortodocși încât, pentru cei care mergeau la părintele Arsenie Boca, cuvântul lui era acesta:

„Citește capitolele 5, 6 și 7 din Evanghelia de la Matei și dacă o să le îndeplinești o să te mântuiești.”

În Predica de pe munte Mântuitorul ne-a lăsat cele mai importante legi pentru mântuirea noastră. Prin Fericiri înțelegem cele 9 căi pe care creștinul trebuie să meargă pentru a ajunge la fericirea veșnică. Faptul că Mântuitorul înfățișează laolaltă fericirea și desăvârșirea arată că acestea sunt strâns legate. Nimeni nu poate fi fericit fără a fi desăvârșit, iar cel ce cucerește desăvârșirea morală dobândește prin aceasta și fericirea.

Legea iubirii este prioritatea esențială a învățaturii Mântuitorului: „Ci toate câte voiți să vă facă vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor, că aceasta este Legea și proorociei.” (Matei 7, 12) Deci avem aici o morală pozitivă.

Legea iubirii desăvârșite vorbește despre cel mai înalt fel de milă: iubirea față de vrăjmași. Hristos a dat poruncă, nu sfat, când a spus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc.” (Matei 5, 44)

Rugăciunea domnească „Tatăl nostru”, prin care Hristos ne poruncește: „voi așa să vă rugați”.

Apoi, Mântuitorul ne arată cât de important este să iertăm aproapei nostru, spunându-ne: „Că de veți ierta oamenilor greșelele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc.” (Matei 6, 14)

În continuarea predicii, Iisus accentuează importanța gândurilor. Ne învață să ne oprim gândul de la desfrânare ca să ne păstrăm inima curată, ca să putem vedea pe Dumnezeu. Ne învață cum trebuie să postim și cât de măsurată trebuie să ne fie vorba. Ne aduce aminte că noi trebuie să fim lumina lumii și sarea pământului. Tot în Predica de pe munte ne arată unde trebuie să ne adunăm comoara. Ne învață să ne strângem comori nu pe pământ, ci să adunăm comori în Cer. Ne avertizează că nu putem sluji și demonului și lui Dumnezeu.

În continuarea Predicii ne vorbește despre lumina duhovnicească, să tindem cu tot sufletul spre lumina lui Hristos ca să nu ne prindă întunericul: „Dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi luminat“.

Apoi, Mântuitorul Hristos ne îndeamnă să nu fim robiți de grijile

vieții, să luăm aminte la păsările cerului, care nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitițe, ci Tatăl le hrănește.

Ne învață să nu judecăm pe nimeni și să ne vedem bârna din ochi. Să nu ne jurăm și să nu ne judecăm cu nimeni. Mântuitorul ne îndeamnă să căutăm dreptatea lui Dumnezeu și toate ni se vor adăuga nouă. Ne îndeamnă să intrăm pe poarta cea strâmtă care ne duce la viață. Să ne ferim de proroci mincinoși și de false credințe.

Când Iisus Și-a sfârșit predica, mulțimile au rămas impresionate de învățatura Lui. Căci El îi învăța ca Unul ce avea putere, și nu precum îi învățau cărturarii și fariseii. Predica de pe munte conține esența învățaturii lui Iisus. Fiecare creștin se cuvine să o învețe pe dinafară și să trăiască după învățăturile Sale, să trăiască în Hristos. Trăirea în Hristos, înseamnă că tot ceea ce știm din Sfânta Scriptură, de la Biserică, de la părintele duhovnic să aplicăm în viața noastră de zi cu zi. Nu te teme, ai să poți, pentru că Domnul, când vede că ai voință, îți dă putere!

Părintele Dinu

Sfinții Mucenici Epictet și Astion

Cei mai vechi martiri din țara noastră, atestați de izvoarele aghiografice, Sfinții Epictet și Astion, sunt prăznuiți pe 8 iulie. Ei au fost martirizați în anul 290, în timpul persecuției lui Dioclețian (284-305), în cetatea Halmyris, Almyra cum se numea în antichitate.

Sfântul Epictet era originar din părțile Asiei Mici. Crescut de mic în frica de Dumnezeu, urmând poruncile Mântuitorului, la vârsta potrivită intră în monahism și apoi este hirotonit preot. Plin de harul lui Dumnezeu el făcea multe semne și minuni. Adeseori, prin puterea rugăciunii sale, deschidea

ochii orbilor, vindeca pe leproși și pe ologi și scotea duhurile necurate din cei îndrăciți.

Sfântul Astion era nepotul senatorului roman Iulian. Întâlnindu-l pe preotul Epictet, viața sa se schimbă: se convertește la creștinism și rămâne lângă preotul Epictet, însoțindu-l când acesta pleacă spre cetatea Halmyris. Și tânărul Astion se învrednicește de darul facerii de minuni, tămăduind un îndrăcit și făcând sănătos pe un om ce căzuse de la înălțime și rămăsese aproape mort.

Curând după ce sosește în Halmyris, comandantul Latronianus află că în cetate sunt doi creștini ce-i îndeamnă în cuvântările lor pe mulți să renunțe la cinstirea zeilor. Latronianus poruncește ca cei doi, preotul Epictet și ucenicul său Astion, să fie întemnițați.

Supuși diferitelor chinuri, ei rămân în chip minunat nevătămați. Aflând cele întâmplare, comandantul Latronianus poruncește ca vreme de 30 de zile să nu li se dea mâncare și apă. Sfinții însă ies biruitori și din această încercare.

Pentru că sfinții nu puteau fi sub nici un chip înduplecați, Latronianus cere să fie scoși afară din cetate și acolo să li se taie capul. Cu brațele întinse și cu privirea ridicată la cer, mucenicii rostesc o lungă rugăciune, iar poporul a răspuns „amin!”. Epictet lasă mai întâi pe Astion să i se taie capul și rugându-se, încheie cu cuvintele Mântuitorului: „În mâinile Tale încredințez duhul meu”. Epictet se așează apoi peste trupul ucenicului său și îndată i s-a tăiat și lui capul. Toți cei de față, creștini ori păgâni, se minunau de bunul

învățător Epictet și de desăvârșita ascultare a ucenicului său, cu lacrimi ei aducând mulțumire lui Dumnezeu.

Actul martiric ne spune că trupurile mucenicilor erau albe ca zăpada și că cei care sufereau de vreo boală, durere sau aveau griji și se atingeau cu credință de ele sau le sărutau cu evlavie se vindecau.

La apusul soarelui, creștinii au luat trupurile martirilor, au turnat peste ele mir și alte miresme de preț și cântând psalmi și imnuri le-au înmormântat într-un loc potrivit. Spre slava lui Dumnezeu, s-au făcut la mormântul lor multe minuni. După decapitarea celor doi martiri și înmormântarea lor, Latronianus a înnebunit și și-a terminat viața în chip jalnic.

După Edictul de la Milan din anul 313, trupurile Sfinților Epictet și Astion au fost îngropate în cripta bazilicii episcopale din Halmyris. Au rămas acolo necunoscute până la data de 15 august 2001, când în urma unor cercetări arheologice de amploare și care duraseră mulți ani, moaștele celor doi sfinți au fost descoperite, aduse la suprafață și depuse în Catedrala arhiepiscopală din Constanța.

Astăzi moaștele se află în Mănăstirea Halmyris, la Constanța rămânând doar câteva particule. În București ne putem închina la moaștele acestor sfinți la biserica Eroii Revoluției, la biserica Sf. Ioan - Piață, la paraclisul Sf. Ioan Gură de Aur din clădirea A.S.E. și la biserica Sf. Ioan Evanghelistul (din Berceni), care are ca al doilea hram al bisericii pe Sf. Mucenici Epictet și Astion.

Sfânta Mare Muceniță Eufimia

Sfânta Eufimia este prăznuită la 16 septembrie, dar și pe 11 iulie, când se face pomenirea minunii petrecută la racla sa în anul 451. Atunci a avut loc Sinodul al IV-lea Ecumenic, găzduit în biserica „Sf. Mare Muceniță Eufimia” din Calcedon.

Cel mai mare sinod ecumenic din antichitate după numărul de participanți (între 520 și 630) a fost convocat pentru a lămuri ereziile privind firea și lucrarea Domnului Iisus Hristos. Învățătura Sfinților Părinți era aceea că: în Hristos sunt două firi, dumnezeiască și omenească, unite în mod neamestecat, neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit. Dar ereticii susțineau că Domnul a avut o singură fire, cea dumnezeiască, care a absorbit-o complet pe cea omenească. Patriarhul Anatolie propune atunci ca decizia să fie lăsată în voia Duhului Sfânt, prin mijlocirea Sf. Eufimia. Cele două părți au scris fiecare învățătura lor pe câte un sul de hârtie, iar cele două suluri au fost puse în racla Sfintei Eufimia, pe pieptul acesteia. Racla a fost sigilată și păzită. După câteva zile de post și rugăciune, racla a fost deschisă și au aflat sulul Sfinților Părinți în mâna dreaptă a

Sfintei, iar hârtia cu învățătura ereticilor la picioarele ei. De aceea, în unele icoane Sfânta este reprezentată purtând în mână un sul.

De loc din Calcedon, Sfânta Eufimia a trăit în vremea împăratului Dioclețian (284-305). Era foarte frumoasă și de neam bun. Tatăl ei, senatorul Filofron, și mama sa,

Theodorisia, erau creștini. În Calcedon stăpâna proconsulul Pricus Antipatul. Făcându-se celebrarea zeului Aris, Priscus dă poruncă tuturor să jertfească idolilor. Creștinii nu se supun poruncii, iar Priscus ordonă atunci arestarea și supunerea lor la chinuri. Printre ei se afla și Eufimia și, deși torturile la care au fost supuși erau groaznice, cu multă rugăciune ea a scăpat cu viață din multe încercări: foame, sete și bătăi zile în șir, tragere pe roată, aruncare în foc, apoi într-o apă plină de târătoare otrăvitoare. Însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, a ieșit nevătămată din toate acestea.

Sfânta și-a dat sufletul când a fost aruncată la fiarele sălbatice. Părinții ei i-au luat trupul și l-au îngropat în apropierea orașului. După încetarea persecuțiilor, creștinii au pus moaștele sfintei într-o raclă de aur, pe care au depus-o în biserica ce i-a fost dedicată. Se spune că în ziua prăznuirii ei, curgea din raclă sânge proaspăt care răspânda o mireasmă dumnezeiască.

Astăzi racla cu moaștele Sfintei Eufimia se află în Catedrala Patriarhiei Ecumenice „Sfântul Gheorghe” din Istanbul.

Cinstirea Sfintei Icoane a Maicii Domnului „Prodromița” de la Muntele Athos

„Am subliniat ani de-a rândul prezența tainică a Maicii Domnului în biserica noastră și mai ales am simțit ocrotirea ei în momentele importante ale vieții bisericii. Iată că de data aceasta, în 8 septembrie 2018, Maica Domnului ne-a copleșit din nou cu purtarea de grijă și cu prezența ei ocrotitoare. Cu câteva luni în urmă, o persoană discretă și-a arătat intenția de a dona bisericii noastre o copie a icoanei Maicii Domnului Prodromița - cea nefăcută de mână omenească. Iar această intenție a fost dusă la îndeplinire cu succes, căci după ce a fost pictată în Sfântul Munte de monahul Veniamin, icoana a fost sfințită de un sobor de preoți în Sfântul Munte și pusă spre cinstire în biserica noastră cu ocazia praznicului Maicii Domnului. Mulțumim Maicii Domnului că ne-a socotit credincioși și vrednici de un asemenea dar și rugăm pe bunul Dumnezeu să scrie numele donatorului în cartea vieții să-i ocrotească familia. A fost gestul donatorului o lecție de smerenie, arătându-ne că sunt între noi oameni știuți de Dumnezeu care trăiesc cum se cuvine poruncile Sale. Rugăm pe Măicuța Domnului și să-i ocrotească familia și biserica noastră.”

Părintele Dinu

Singurul schit românesc din Sfântul Munte, Prodromu (Înaintemergătorul), care ține de Mănăstirea Marea Lavră, a fost întemeiat în anul 1820 sub arhipăstorirea Mitropolitului Veniamin Costachi al Moldovei și recunoscut prin hrisoavele domnești semnate de Grigorie Alexandru Ghica al Moldovei, în data de 7 iulie 1853, și de Carol I al României, în data de 19 iulie 1871. Zidirea efectivă a ansamblului monahal de la Prodromu a avut loc între anii 1852-1866, ctitor fiind ieroschimonahul Nifon Ionescu, ajutat de ucenicul său, ieroschimonahul Nectarie.

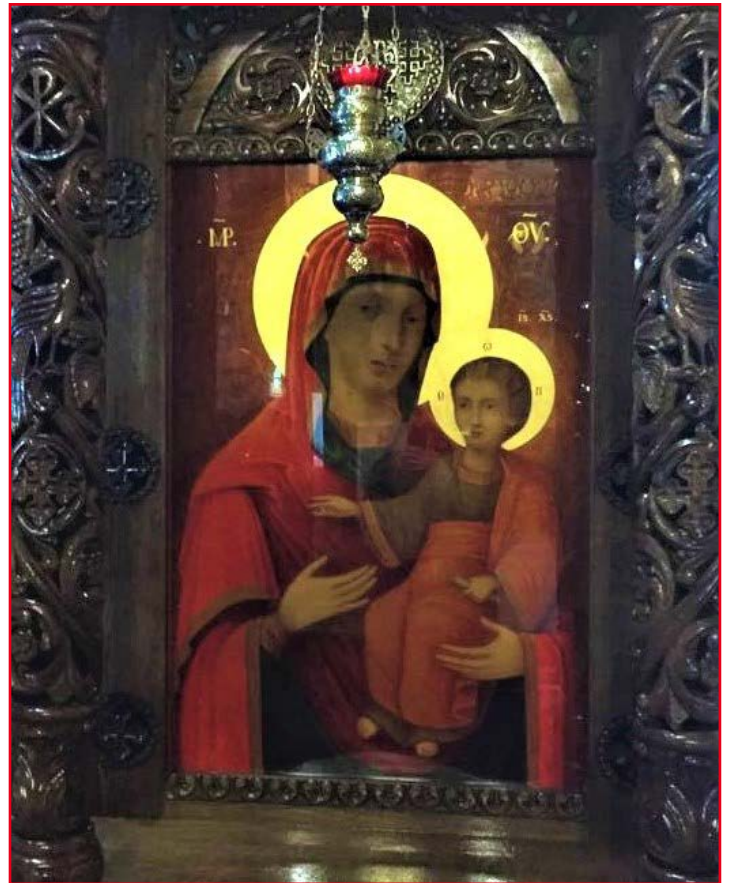
Icoana Maicii Domnului Prodromița, una dintre puținele icoane nefăcute de mână omenească în toată lumea ortodoxă, se află la Schitul Prodromu din anul 1863.

Capitala Moldovei, locul nașterii Sfintei Icoane

Cuvioșii Nifon și Nectarie vin în 1863 în Moldova pentru a găsi un iconar evlavios și cu frica lui Dumnezeu, care, cu post și rugăciune să picteze o icoană a Maicii Domnului pentru Schitul Prodromu. Îl află pe bătrânul zugrav Iordache Nicolau, iconar iscusit, cu experiență, care se încumetă să picteze icoana și se apucă îndată de lucru la mănăstirea Bucium din Iași, metoc al Schitului Prodromu.

Pictorul lucrează mai întâi veșmintele și celelalte părți ale icoanei, lăsând la sfârșit sfintele chipuri ale Maicii Domnului și ale Dumnezeiescului Prunc. Dar când începe să picteze Sfintele Fețe, deși își dă toată silința, constată că, ca un făcut, nu izbutește deloc! Întristat peste măsură, încuie atelierul și lasă totul pentru a doua zi. Dar a doua zi dimineată are parte de minunea vieții lui: intrând, cu pregătirea cuvenită - post și rugăciune - în atelier, rămâne uimit să vadă că icoana era desăvârșită, ca și cum cineva peste noapte o pictase!

La schitul Prodromu se găsește mărturia iconarului Nicolau Iordache datată 29 iunie 1863 și iscălită cu propria sa mână: „Eu, Iordache Nicolau, zugrav din târgul Iași, am zugrăvit această sfântă icoană a Maicii Domnului cu însăși mâna mea, la care a venit o minune: după ce am isprăvit veșmintele, după meșteșugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez fețele Maicii Domnului și a lui Iisus Hristos. Privind eu la chipuri, cu totul a ieșit din potrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul. A doua zi, după ce m-am sculat, am făcut trei metanii înaintea Maicii Domnului, rugându-mă să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei icoană. Când m-am dus să mă apuc de lucru, am aflat chipurile drese desăvârșit, precum se vede. Văzând această minune, n-am mai adaos a-mi pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși o greșeală a fost aceasta că am dat lustru la o asemenea minune”.

Dimensiunile icoanei din lemn de tei sunt de un metru pe 0,70 m. Chipurile Maicii Domnului și Pruncului Iisus au culoarea galbenă, nuanța de galben a grâului. Există mărturii că Sfintele Fețe se schimbă, uneori întunecându-se, alteori luminându-se. Cercetată la microscop, nu prezintă urme de pensula, fapt ce ar întări convingerea că Sfintele Fețe au fost pictate miraculos de mână nepământească.

Minuni ale icoanei Prodromița

Numeroase sunt minunile care s-au făcut de cei care cu multă credință s-au rugat la această icoană, încă de pe când icoana nu plecase din țară spre Athos. De-a lungul vremii s-au adăugat alte sute de mărturii ale tămăduirilor sau altor minuni.

„În drumul spre Muntele Athos, Sfânta Icoană a poposit în orașul Bârlad, și au dus-o în casa doamnei Ecaterina Șuțu, care cu multă dragoste și cucernicie a primit-o.

Aici, aflând Protoiereul, a poftit pe Părinți să aducă Sfânta Icoană în catedrala orașului, ca să se închine lumea mai cu înlesnire. Mergând cu Sfânta Icoană în biserică și începând a se închina mulțimea din acel oraș, iarăși a săvârșit și acolo multe minuni. [...]

Asemenea, o cucoană evlavioasă greu bolnavă, fiind afară la moșie, auzind de Sfânta Icoană și de minunile pe care le face, voia să meargă în oraș ca să i se închine și să ceară sănătate la Maica Domnului, dar se temea să se suie în trăsură, ca să nu moară pe drum, până în oraș.

I s-a arătat Maica Domnului în chipul acestei Sfinte Icoane în vis, poruncindu-i să se scoale curând și să vie la Bârlad, ca să se închine Maicii Domnului și să se binecuvânteze de la Sfânta Icoană; și cum s-a suit în trăsură, îndată s-a simțit sănătoasă, și venind la Părinți, a mărturisit, zicând: „Cu adevărat, pe această Sfântă Icoană o am văzut astă-noapte în vis, care mi-a zis să viu cât mai degrabă la Bârlad, să apuc închinarea ei, și acum iată-mă cât sunt de sănătoasă!”. Și ea dădu slavă Maicii Domnului.” (Prodromu - Schitul românesc din Sfântul Munte Athos și icoanele sale făcătoare de minuni, Editura Christiana)

În calendarul Bisericii Ortodoxe Române avem o zi de cinstire a acestei Icoane, 12 iulie.

Cuviosul Paisie Aghioritul

Un dar al lui Dumnezeu pentru oameni

„Rugăciunea este împreună-vorbire cu Dumnezeu. Uneori îi fericesc pe cei care au trăit în vremea lui Hristos, pentru că îl vedeau și îl auzeau pe Hristos Însuși și puteau să-l vorbească.

Dar mă gândesc că noi suntem cu mult mai fericiți decât ei, pentru că aceia nu puteau să discute mult cu El, în timp ce noi putem vorbi neîncetat cu El prin rugăciune.”

Cuviosul Paisie Aghioritul

Arsenie, al 8-lea copil al lui Prodromus Theodosius și al Evlampiei Eznepidis, s-a născut la 25 iulie 1924 în Farasa Capadociei. Este botezat de Sfântul Arsenie Capadocianul, care era înrudit cu mama sa. Îi pune pruncului numele său, Arsenie, deși familia hotărâse un alt nume.

În anul 1924 farasioții se mută din Capadocia pe teritoriul actual al Greciei, pentru că un acord internațional hotărâse mutări de populație între Grecia și Turcia. Familia Eznepidis ajunge în Konița, Epir, unde Arsenie va face școala primară și va deprinde meșteșugul tâmplăriei.

În 1945 este luat în armată și până în 1949 va fi operator radio în războiul civil grec. În 1950 Arsenie vine în Sfântul Munte Athos,

întorcându-se totuși un an mai târziu acasă, la rugămintea tatălui.

În 1953 intră în obștea Mănăstirii Esfigmenu, iar în 1956 este tuns în monahism la Mănăstirea Filotheu, primind numele de Paisie.

Între 1958 și 1962 iese din Sfântul Munte pentru a-i ajuta pe farasioții din Konița în lupta împotriva prozelitismului protestant. Anii 1962-1964 și-i petrece în Sinai, într-o chilie, având grijă și de beduinii din împrejurimi, atât duhovnicește, cât și material. Revine în Athos în 1964, primind schima cea mare în 1966.

În 1967 i s-a extirpat o parte dintr-un plămân din cauza unei bronșectazii. La spital le cunoaște pe viitoarele maici de la Suroti, care i-au donat sânge, iar el mai apoi le-a întors grija ajutându-le să-și construiască mănăstirea.

Din 1979 până în 1993 va sta la chilia „Nașterea Maicii Domnului” Panaguda, de pe teritoriul Kutlumușului. Acolo va fi căutat de mii de suflete care au primit ajutor și mângâiere.

Operat de cancer la colon în februarie 1994, nu se va mai întoarce în Sfântul Munte, ci ajunge la Mănăstirea Suroti, unde va fi îngrijit și vegheat de maicile de aici. Marți, 12 iulie, la orele 11 din noapte, Părintele Paisie trece la cele veșnice. Va fi înmormântat în curtea mănăstirii, în cea mai mare discreție. Abia după trei zile cei mai mulți vor afla că Gheronda Paisios îi veghează dintr-o lume mai bună.

La începutul lunii iunie 2019, un grup de enoriași de la Parohia Șerban Vodă, însoțiți de părintele Eugen Moraru, au făcut un minunat pelerinaj în Grecia. Au ajuns, nu se putea altfel, și la mănăstirea Suroti, la mormântul Sfântului Cuvios Paisie Aghioritul.

Acesta a fost un sfânt apropiat de oameni, care i-a ajutat pe toți, s-a rugat pentru durerile, necazurile, bolile, întristările sau singurătățile tuturor oamenilor. A știut să sfătuiască pe fiecare, să dea cel mai bun sfat, căci îi iubea, până la durere, pe semenii săi.

Canonizat la puțin peste 20 de ani de la plecarea sa la Domnul, Cuviosul Paisie Aghioritul a dus o viață smerită, dar în slujba lui Dumnezeu și alături mereu de oameni. Încă o dată Dumnezeu ne dă pildă de desăvârșire și sfințenie, la care, de altfel, toți suntem chemați.

Din rugăciunea pentru lume a Cuviosului Paisie Aghioritul

Dumnezeul meu, să nu-i părăsești pe robii Tăi care trăiesc departe de Biserică; dragostea Ta să-i aducă pe toți lângă Tine.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de cancer.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de boli ușoare sau grave.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități trupești.

Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități sufletești.

Pomenește, Doamne, pe conducătorii țării și ajută-i să conducă creștinește.

Pomenește, Doamne, pe copiii care provin din familii cu probleme.

Pomenește, Doamne, pe familiile care au probleme și pe cei divorțați.

Pomenește, Doamne, pe orfanii din toată lumea, pe toți cei îndurerăți și nedreptățiți în această viață, pe văduvi și pe văduve.

Pomenește, Doamne, pe toți cei întemnițați, pe anarhiști, pe narcomani, pe ucigași, pe făcătorii de rele, pe hoți, luminează-i și ajută-i să se îndrepteze.

Pomenește, Doamne, pe toți cei înstrăinați.

Parastas de 40 de zile pentru părintele Constantin Tomescu

Săptămâna aceasta, la mormântul părintelui Constantin Tomescu s-a slujit parastasul de 40 de zile.

Aici, trupul său se odihnește într-un loc frumos, înconjurat de dragostea familiei. Dincolo, desigur, ne veghează pe toți dintre îngeri și sfinți. Așa cum aici, plin de dragoste și ascultare nu prididea să fie toate tuturor, cu siguranță dincolo Domnul l-a chemat să slavosească aproape de tronul Său.

Un preot care, deși l-a slujit pe Domnul abia în ultimele două decenii ale binecuvântatei sale vieți, a rămas în sufletele celor care l-au cunoscut

și apreciat ca un părinte care cu greu poate fi înlocuit. Privindu-l doar, vedeai cum lucrează în

sfinția sa cuvintele Evangheliei. Un model de iubire și înțelepciune creștină pentru toți.

ZIUA	ORA	SLUJBE
Duminică 7 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 10 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 12 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 13 iulie	08 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 14 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie